

ဝန်ကြီး
Read on the move

မပုံနှိပ်ကြောင်း ခင်ဆွေဦး

အခန်း(၁)

မပုံအကြောင်း

ဒုတိယအကြိမ်

ခင်ဆွဦး

(၁)

မပုံကို အဒေါ်ဆူတာ ညနေ ဇန်နဝါရီ ၁၁နာရီထိ ၅နာရီ တိတိကြာသည်။

နင့်ကို ငါမပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာဆိုတာ ခဏခဏပါသည်။ မပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာဆိုပြီး ပြောပြောဆူဆူလုပ်နေတာလည်း မရေတွက်နိုင်ပြီ။ နင့်ကိုငါ မကြည့်ချင်လို့ ပြောနေတာလို့ဘဲ ပြောရော ပေါ့ဟု စိတ်ထဲကလှောင်သလိုပြောသည်။

ဆူတဲ့အကြောင်းမေးပါဦး။ ဝတ္ထုဖတ်လို့တဲ့။ ကဗျာရေး လို့တဲ့။ ရည်းစားမထားတတ်တာ၊ ကျောင်းက လစ်ပြေးပြီး ရပ်ရှင်ခိုးမကြည့်တတ်တဲ့အတွက် ချီးကျူး ဘို့မကောင်းဘူးလားဟု အဒေါ်ကို မေးချင်သည်။ (၁၀)တန်းဖြေတာ သုံးခါရှိပြီ။ နောက်ထပ် ဘယ်နှစ် ခါ ဖြေအုံးမှာ လဲမေးတော့ မပုံကလွတ်ခနဲ “ယောက်ျား မရမချင်း ဖြေတာပေါ့”ဟု ဖြေမိသည်။

သည်အဖြေကိုနှုတ်မှ တိုးတိုးလေးဖြေလျက်နှင့် ပင် ထင်းခွဲနေသော ဦးလေးက ကပ်ကပ် သပ်သပ် ကြားသည်။ သို့ကြောင့် ထင်စနှင့် ထင်းစနှင့် အရိုက်ခံရတာ ကျောကော့သွားသည်။ မပုံ ကျောတွင် အရိုးတွေ ဒဏ်ရာတွေ ထပ်သွားသည်။

အဒေါ်လုပ်သူက သည်လိုတောလည်း စိတ်မကောင်း။ မပုံ ကျောက ဒဏ်ရာတွေ ကို ပရပ်ဆီနှင့် လှူ နယ်ပေးရင်း မျက်ရည်တွေ ကျနေသည်။ မပုံက တော့မငို၊ ထုံနေသလားမသိ၊ အသိခိုက်အောင် စပ်နေသော ဒဏ်ရာတွေ အတွက်လည်း တချက်မှ

စုတ်မသပ်၊ အံ့ကြိတ်နေသည်။ အဒေါ်ကသာ ကရုဏာ ဒေါသော နှင့် “ နင်သိပ် ဒုက္ခပေးတာဘဲ” ညည်းနေသည်။

ဟင်ဆူတော့လဲ သူတို့၊ ရိုက်တော့လည်း သူတို့၊ နောက်ပြီး နင် သိပ်ဒုက္ခပေးတာဘဲတဲ့။ ငဖယ်က ပြောင်းပြန်။

အဒေါ်သည် သူ့ယောက်ျားကြီး အားရအောင် မကြာခဏ ဆူတက်သည်။ လူမှာ ၀၀လင်းမစားရ။ ကောင်းကောင်းမနေရ။ ကောင်းကောင်းမသွားရ။ ညကျောင်း၊ နေ့ကျူ ရှင်တွေ နှင့် အသက်ဘယ်လိုရှူလိုမှ မဝနိုင်တဲ့ ကျောင်းသားဘဝ။ ဘယ်သူကမှ စာနာခြင်းမရှိဟု မပုံတွေ သည်။

အဒေါ်က ပြောသေးသည်။ ဟိုဘက်ခြံမှ လေးလေးမိတို့များ မပုံနှင့် ရွယ်တူ၊ အသက် ၁၉နှစ် ။ မနှစ် က ဒီငါးလုံးနှင့် အောင်သည်။ ဒါတောင် မြန်မာစာက တစ်ပုဒ်လွဲဖြေလိုတဲ့။ နိမဟုတ်လျှင် ဂုဏ်ထူး ၆ခုရမှာ တဲ့။ ခုကြော့ကြော့မော့မော့နှင့် ဒေသကောလိပ်သို့ ရောက်နေပြီ။ မျက်စိရှေ့တွင် ဆရာဝန် ဖြစ်သွားမှာ ဘဲဟု အဒေါ်က ဝက်သားတုံးကြီး ခူးခေါင်းလောက်ကို ပုံဖော်သည်။

“အော်... တူနိုင်မလား အဒေါ်ရယ်...”

မပုံရင်ထဲတွင် စကားအဖြေတစ်ခုထပြောလိုက်သည်။ လေးလေးမိတွင် စာကျက်ရန်သာမဟုတ်၊ သူ့အတွက် စာကျက်ရန်၊ အလှပြင်ရန်၊ အိပ်စက် အနားယူရန်၊ အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခန်းသပ်သပ်ရှိသည်။ အားရှိရန် အဟာရ ဖြစ်စေမည် နို့၊ ထောပတ်၊ ကြက်ဥတွေ လည်း စားရသည်။ သွားရေး လာ ရေး အတွက်လည်း ကိုယ်ပိုင်ကားက နှစ် စီးတောင်။ မောက်(စ်) ဝက်ဂွန်း အဖြူလေးက တစ်စီး၊ လင့်ရီဗာက တစ်စီး။ သူ့ညီမလေး နှစ် ခါလည်အရွယ်ကို ထိန်းဘို့နာနီက ငှားထားသေးသည်။

မပုံညီမလေး နို့စို့အရွယ် မိပေါက်ကို ဘယ်သူထိန်းရမလဲ။

အဒေါ်ဈေးဝယ်ထွက်လျှင် သူဘဲသားသည်အမေလို ထိန်းကျောင်းရ။ ချီးသေးသုတ်ရ အဝတ်တွေ လျှော်ရသည်။ မိပေါက်က အငိုသန်၊ ငိုကြောရှည်။ မိပေါက်ငိုလျှင်

ရတနာလမ်းတစ်ခုလုံး ကြွက်ကြွက်ညှံသွားသည်။ အဒေါ်အသက်ကြီးမှ ရလာသော သားနှောင်း သား၊ မိပေါက်က ဆိုးလည်းဆိုးလှသည်။ မိပေါက်ကို ထမ်းလျှောက်ရင်း စာကျက်ခဲ့ရတာ တွေ ရော အဒေါ်မေ့နေပြီလား။

မေ့ပေါ့လေ။ မုန်းပါ မေ့ပါ ရက်စက်ပါ။ စိတ်သိပ်ညစ်သည့်အခါတွင် တော့ စိတ်ကိုဖြေလျှော့ကာ ရယ်ချင်လာအောင် တောင်တွေ :မြောက်တွေ : တွေ :သည်။ အဒေါ် ငါးနာရီကြာမျှ ဆူစဉ်တုန်းကလည်း ဟိုဟိုဒီဒီတွေ :ရင်း အဒေါ်ဆူနေသော ဝေါဟာရများ နားထဲမှလုံ့ထွက်သွားသည်။ အဒေါ် စေတနာကိုတော့ နားလည်သည်။ သို့သော် ... မတက်နိုင်ပေ။

...

အခန်း(၂)

(၂)

အတွက်ရယ်က သန့်ရှင်း

ကြင်နာတာက ဓါတ်လိုက်လို့၊

ရင်နာတာက မှာ ကံအိပ်လို့၊

အားလုံးခြုံကြည့်ရင် -

ဘာဘူစောင်က အကောင်းဆုံး။

ကိုရင်ပေးတဲ့ ရည်းစားစာ၊ ကြည့်ပါဦး။

ကိုရင်နာမည် ရင်း ကတော့ မောင်လှထွန်း။ အသက်ကြီးမှ ရှင်ပြုပြီး ကိုရင် ဘဝမှလူထွက်တော့ (၁၀)တန်း ရောက်နေပြီ။ မပုံနှင့် အိမ်နီးချင်း ဖြစ်ရုံမက မပုံတို့လို အညာကျေးလက်သား။ တစ်အိမ်လုံးနှင့် သူငယ်ချင်းတွေ က ကိုရင်ခေါ်ပြီးနှုတ်ကျိုးနေပေပြီ။ ထို့ပြင် ကိုရင်အမျိုးတော် သော ဆရာတော် ကုဏ္ဍလ အလိုကျ ငွေမျှသင်္ကန်းဆီးသည်။ လစ်လျင်လစ်သလို ညနေစာခိုးစား သည်မျှလွဲ၍ လိမ္မာသော ကိုရင်တစ်ပါးအ ဖြစ် နာမည် ကြီးသေးသည်။ ကိုရင်အမေနှင့် မပုံတို့ ဦးလေးနှင့် အဒေးတို့ကအစ ကိုရင်။

မပုံကလည်း “ကိုရင်” ဆိုတဲ့ အသုံးနှုန်းကိုချစ်လိုတဲ့။ ပြီးတော့လှထွန်းဆိုတဲ့ နာမည် ကြီးကလဲ တုံးလိုက်တာ။ မပုံကြောင့် ပင် ညကျောင်းတစ်ကျောင်းလုံး ကိုရင်ဆိုတာ တွင် သွားသည်။

သည် ရည်းစားစာ မပေးခင် သူ့သူငယ်ချင်း မပုံနှင့် ဗေထိ၏ နာမည် ရင်းက ရွှေမိ။ ရွှေမိ (ဝါ) ဗေထိကလည်း ကိုရင်နှင့် မပုံတို့လို နှစ် ကြီးသမား။ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ခပ်လောင်လောင်မို့ ဒီစာပေး ဖြစ်အောင် မြှောက်ပေးရုံမက ကဗျာကို ဖြည့်ရေး ပေးကြသေးသည်။

အတွက်ရယ်က သန့်ရှင်း

ကြင်နာတာက ဓါတ်လိုက်လို့၊

ရင်နာတာက မှော့ ကံအိပ်လို့၊

အားလုံးခြုံကြည့်ရင် -

ဘာဘူစောင်က အကောင်းဆုံး။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုရရင် -

အင်းစိန်ထောင်ကအကျယ်ဆုံး။

မဆိုင်းမတွ ဇင်မမ လက်ထဲသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ဇင်မမမာနကြုံလှတာကိုလည်း ချီးချင်လို့တဲ့။ မရောက် ရောက်သည့်နည်းဖြင့် ပေးသည်။
မကြာလှပါချေ။ ဒီကဗျာသည် စာသင်နေသော ဆရာလက်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။

ကဗျာကို အတန်းထဲတွင် ဆရာကဖတ်ပြသည်။ တတန်းလုံး တဝါးဝါ
ပွဲကျနေသော အခါ ကိုရင်ကနည်းနည်း မှ မရက်။ သူကပါလိုက်ရယ်သည်။ သူရယ်သံက
သူများ ထက် ပိုကျယ်သည်။

ကျောင်းသားတွေ ကို ရိုက်သည့်နေရာတွင် နာမည် ကြီးသော ဆရာက ကိုရင်ကို
ပေတံနှင့် ခေါ်ရိုက်သည်။ ကိုရင်အဖို့ အယားဖျောက်သလိုရှိသည်။ သည်ကဗျာကို ဖြည့်ရေး
ပေးသူ မပုံကို ဆရာက ခေါ်ရိုက်သည်။

“နင် မိန်းကလေးတန်မဲ့နဲ့ သူများ ရည်စားစာပေးတဲ့ကြားထဲ ပါချင်အုံး”

“မိန်းကလေးမှ ပါလို့ကောင်း ဆရာ”

မပုံပါးစပ်က ငြိမ်မနေနိုင်။ အားနှင့် ရိုက်လိုက်သော အခါ ဆရာပေတံ မှာ ကျ
းသွားသည်။ မပုံ၏ ညှာလက်ဝါးမှာ နီသွားသော်လည်း ဦးလေးနှင့် အဒေါ်တို့
ရိုက်သလောက်မနာဟု မပုံရင်ထဲဖြာ စိန်ခေါ်သော မပုံမျက်လုံးများ ကို လွှဲလိုက်ရသည်။

အာဂမာ မပုံပေးတာကား။

“သုံးနှစ် ရှိပြီနော် မပုံ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“နောက်နှစ် ဆိုရင်”

“လေးနှစ် ”

“အိမ်က ကျောင်း ဆက်ထားပါ့မလား”

“မသိဘူးဆရာ”

“မပုံကရော ဆက်ဖြေမလား”

“ကျောင်းစရိတ်ပေးသရွေးတော့ ဖြေရမှာ ပေါ့”

“ဘယ်နှခါ ဖြေရမှာလဲ”

ဆရာအမေးကို အဒေါ်မေးတုန်းကလို မဖြေလိုက်။ မပုံ ပါလိုက်သွားပြီ။
လေလံထိုင်းမှိုင်းသော ဆရာမပျက်လုံးများ ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဆရာ့ကို သနားသွားသည်။
တော် နေ မြေဖြူတစ်ချောင်း၊ ပေတံတစ်ချောင်းနှင့် ဆရာ စာဆက်သင်ပေးဦးမည် ။ ဆရာ၏
နိုင်ငံသမိုင်းကို ဘယ်သူမှ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိတော့ဘဲ ကျောင်းသားအုပ်စုဖွဲ့၍
နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် လောင်သူလောင်ကြ အရပ်ကာတွန်းရေး သူရေး ကြ၊
ကျားကွက်ချကစားသူကစားကြ၊ ဂဏန်းဗေဒင် တွက်သူတွက်ကြ၊ အတွဲ လေးတွေ
စာအပြန်အလှန် ပေးသူပေးကြ၊ မှတ်စုစာအုပ်ရှေ့ချ ဘောပင်ကိုင်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်
လုပ်ကြသူများ ထဲတွင် အယောင်ဆောင် တပည့်များ ကား ရာခိုင်နှုန်း (၇၀) မကပေးပြီ။

...

အခန်း(၃)

(၃)

ညကျောင်းဝါရင့်လျက် အတွဲ မထားဘူးသော ဗေထိ၊ မပုံနှင့် ကိုရင်တို့ကို ဘယ်သူကမှ အမှတ်ပေးခြင်းလည်းမရှိ၊ နင်တို့က စွံမှမစွံဘဲဟု အတန်းသားတွေ က ခိုးကျူး ထောပနာ ပြုကြသည်။ ဒို့ဘာလို့ မစွံရမှာ လဲ။ ဗေထိက နှုတ်သီးချွန်ချွန်နှင့် ရန်ထောင်သည်။

အသားညိုသော်လည်း ဗေထိက တင်တင်ညိုလုံးချောမလေး၊ မပုံက ဆွေဇင်ထိုက်နှင့် တူပြီး ကိုရင်က ကျော်ဟိန်းနှင့် တူသည်ဆိုပြီး ကိုယ်ဖာသာကိုယ်သတ်မှတ်ထားကြသည်။ ကိုရင်မှ ပုဆိုးချက်ပြုတ်လေးဝတ်ပြီး လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်နှင့် လမ်းလျှောက်လျှင် ကျော်ဟိန်းပိုစ်လို အမိစားဆိုပြီး ကောင်မလေးတွေ က ကြိုက်ချင်ကြသည်တုံး။

ကိုရင်ကြားတာလဲ ဖြစ်နိုင်သည်။ ကိုရင်ရှိတ်နေသော ဇင်မမ ကတော့ ကိုရင်ကို ဘယ်တော့မှ မကြည့်။ ကိုရင်ကို မစင်ထက်ရွံ့ရသည်။ မပုံ ကတော့ ရသေ့ စိတ်ပြေလားမသိ။

“လူ တစ်ယောက် ဟာ သူ့မျက်နှာ၊ အဝတ်အစားလှတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ဝိညာဉ်နဲ့ သူ့အတွေး :အခေါ် လှရင်ပြီးရောပေါ့”

စကားကြီး စကားကျယ်တွေ ပြောရင်း ကိုရင်ကို အားပေးသေးသည်။

“နောက်ပြီးတော့လဲ ၃နာရီ၊ ၂နာရီ မေးခွန်းတွေ က လူ တစ်ယောက် ရဲ့ အရည်အချင်းတွေ ကို မသတ်မှတ်နိုင်ပါဘူဟယ်”

ဗေထိက ဝင်ထောက်သည်။

“ငါ့ညီမတွေ စကားတော့ တကယ်တကယ်”

ကိုရင်က ကိုယ့်ငါ့ချင် ကိုယ်ချင်ရင်း သူ့ဖာသာသူလည်း နှစ် သိမ့်လေသည်။ သည်နှစ် စာမေးပွဲ ကျလျှင် ဈေးရောင် :ခိုင်းမည် ဟု အမေးကကြိမ်းမောင်းသည်။ ဈေးရောင်

းသည့် အလုပ်လောက် မလုပ်ချင်တာ ဘာမျှမရှိ။ ကိုရင်က အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်ချင်သူ။
(၁၀)တန်းအောင်လျှင် ဂျီတီအိုင် ဖြစ် ဖြစ် သွားမည် စိတ်ကူးသည်။ ရေဒီယို၊ နာရီ၊
စက်ပစ္စည်းတွေ ပြင်တာ၊ မော်တော် ကားစက်တို့၊ မော်တော် ဆိုင်ကယ်စက်တို့ကို
ကလိတာဝါသနာပါလှသည်။

ကိုရင် အပေါင်းအသင်းတွေ ကရော၊ အိမ်သာဆွမျိုး ပတ်ဝန်းကျင်ကရော
သူတို့ပစ္စည်းတွေ ပျက်လျှင် ကိုရင်မမြင်အောင် ဝှက်ကြသည်။ ကိုရင်ကို “ဖျက်ကနစ်” ဟု
လှောင်ကြသည်။ ကိုရင်ကလည်း နေသေးသပဟု ချုံထဲ ချီသေးတမြမြ။

“ငါတို့ မိသားစုမှာ စီးပွားရေး ကြပ်တဲတာက တမျိုး၊ ဒို့ဘဝက
ဗူးလေးရာစင်ထိုးရတဲ့ဘဝ”

“ဗူးလေးရာ ဖရုံဆင့်ပါတယ်...နင်ကလည်း”

ဗေထိက ကိုရင်စကားကို ပြင်ပေးရင်း ရယ်နေသည်။

“အဲ...အဲ ..... ဗူးလေးရာ ဖရုံဆင့်ပါတဲ့ ဘဝ”

ကိုရင်က စကားကို စကားပုံတွေ ၊ ဥပမာတွေ နှင့်
အင်မတန်ပြောဆိုချင်တက်သသည်။ ပြောလိုက်လျှင် တလွှဲတချော်။

တခါတုန်းကလည်း ကြုံး ဘူးသည်။

မြန်မာစာသင်သော ဆရာမ က ကျောင်းသားတွေ မစုံသည့် ညတစ်ညက
သင်ခန်းစာနှင့် ပတ်သက်သော ကျားနှင့် ပတ်သက်တဲ့ စကားပုံတွေ ပြောစမ်းဟု တစ်ယောက်
တလှည့် ပြောစေတော့ “ ကျားမြီးဆွဲရသလို”၊ ကျားရှေ့မှော က်ရက်လဲ၊ ကျားကြီးခြေရာကြီး”
စသည်တို့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ တစ်ယောက် တစ်မျိုးပြောကြသည်။

“သေချင်တဲ့ကျား အမြီးနဲ့”

တစ်တန်းလုံး ဝေါခနဲ ရယ်ကြသည်။ အစ ပထမသော် မပုံနှင့် ဗေထိတို့က
ကိုရင် နောက်လိုက်သည်ဟု ထင်မိသေးသည်။ ကိုရင် ကတော့ အတည်ပေါက်။

“ဘာရယ်....”

ဆရာမ က ရယ်သံနှင့် မေးလိုက်သည်။

“သေချင်တဲ့ကျား အမြီးနဲ့”

ကိုရင်သူစကားပုံကို အတိမ်းအစောင်းမခံ။

သည်တိုင်းပဲ ကပ်ဖြေသည်။

“ လှထွန်းရယ်..... သေချင်တဲ့ ကျားတောပြောင်းပါဟယ်”

“သဘော ကတော့ အတူတူပါဘဲ ဆရာမ ရဲ့၊ ဆတ်ဆော့တဲ့ ကျားကိုသေမယ်လို့

ပြောတာ မဟုတ်လား။ တောပြောင်းတာလဲ ဆတ်ဆော့တာဘဲ၊ အမြီးနဲ့တာလဲ

ဆတ်ဆော့တာဘဲ”

တအုံးအုံးနှင့် ရယ်မောကြပြန်သည်။

“ နင့်လိုပေါ့.....”

မပုံက မကြားတကြားပြောသည်ကို မျက်စောင်းပစ်ထိုးလိုက်သည်။ ဇင်မမ၊

ဗိုလ်ဗိုလ်မောင်နှင့် လွင်မောင်ဦးတို့ အုပ်စုက ကိုရင်ကို ကျော်ပြာလောင်ဟိန်းကွဟ

နောက်ပြောင်ကြသည်။ ဒါကိုတမင်ရွံ့ လျက် နောက်နေ့တွင် ကိုရင် တစ်ယောက်

သူ့ဦးလေး၏ နေကာမျက်မှန်မည်း : တလက်ကို တပ်လျက် ညကျောင်းတက်ရင် “သနားကြပါ

ခင်ဗျာ...” အကိုကြီးတို့ အမကြီးတို့ ပြောပြန်တော့ “နင့်နယ်ဟယ် ... မွဲရတဲ့ ကြားထဲ

နမိတ်မကောင်းလိုက်တာ” ဗေထိက သတိပေးသည်။

မပုံကတော့ ခုတလော ကိုရင် တဖြည်းဖြည်းပိန်လာတာကို သတိထားမိသည်။

မနက်ခင်း ထမင်းရေသောက်ပြီး ညနေကျမှ နှစ် နပ်ပေါင်း ထမင်းစားရသည်ဟုပြောတော့

ပါးစပ်က ပြောချင်သလို ပြောတက်သော ကိုရင် စကားကို မယုံလှ။ မပုံတို့အိမ်မှာ လည်း

ခုတလော အဒေါ်က ထမင်းကို ဝေပုံကျကျလျက် ကစွန်းရွက်ကို ချဉ်ရေတစ်မျိုး၊

ကြော်ချက်တစ်မျိုး၊ သနပ်တစ်မျိုးထည်လဲ စားနေရသည်ကို မြင်တော့မှ ယုံချင်လာသည်။

သူငယ်ချင်းတို့ရေ...

နွေတစ်နွေတုန်းက

ဒို့တွေ (၁၀)တန်း နွဲထဲ နစ်ခဲ့ကြတယ်နော်။

ဒို့ရင်ထဲက အပူဒီဂရီ တစ်ရာကျော်ခဲ့ပေါ့။

မုန်းတိုင်းလဲ ထန်လာတယ်။

ဒါပင်မဲ့ ဒို့ထက်ခက်တဲ့ အခက်

ခေါင်းရွက်ဗန်းနဲ့ ဈေးရောင် ရမှ

ထမင်းစားရတဲ့ ကလေးတွေ ၊

စာသက်နုဆဲဘဝက အဆက်ပြတ်လို့

ပညာငတ်တဲ့ ကလေးတွေ ၊

ငါး ပုစွန်နှိုက်တဲ့ ကာလရှည်တွေ မှာ

အကွရာ လုံးဝစီခွင့်မရတဲ့ ကလေးတွေ ကို

ကြင်နာပိုလို့တွေ မိတယ်....။

မပုံ့ ကဗျာ ပရိတ်သတ်များ ဖြစ်ကြသော ဗေထိနှင့် ကိုရင်တို့ ကတော့

အပြတ်မိုက်တယ်ဟု ဆိုကြသည်။ တစ်နှစ် တုန်းက မပုံ့ကဗျာကို ကျောင်းနံရံကပ်

စာစောင်တွင် ထည့်တော့ဘယ်သူမှ ကြိုက်နှစ်သက် ခြင်းမရှိ။

မပုံ့ကဗျာတွင် အရောင် လှလှ မပါ။ လသာတာ၊ ပန်းတွေ ပွင့်တာ၊ ငှက်တွေ

တေးသီဖွဲ့တာ၊ နှင်းတို့စိုစွတ်သော မက်မုံသီးတို့၊ ချင်းတောင်ပန်းသီးတို့ စမြစ်ခိုင်တို့၊ ဆိုဖီယာ

အနမ်းတို့လည်းမပါ။ မပုံ့ကဗျာဟာ ဒိုက်(တော) ဆန်လိုက်တောဟု ထောမနာ ပြုကြသဖြင့်

မပုံ့အသာ ငြိမ်ကုပ်နေရသည်။

မပုံ ဘယ်လိုမှ မငြင်းခဲ့ပါ။

မပုံတွင် ကဗျာအသေနဲ့လုံးမရှိဆုံး ဆိုငြားအံ့၊ သူတို့

ပြောတာကိုမှန်ပါသည်ဟုဝန်ခံရန် မသင့်။ မပုံဘဝ လှပခြင်းမရှိတာကို
ဘယ်သူ့ကိုမှပြန်မပြောချင်ပါ။ အနီးကပ်ဆုံး ဖြစ်သည့် ကိုရင်နှင့် ဗေထိတို့ပင် မသိ။(၁၀)တန်း
ပထမနှစ် ရောက်စက မပုံဆိုတာ မကြာခဏ ဖျားတက်သော ကျောင်းသူလေး တစ်ယောက် ။
မပုံကြည့်ရသည်မှာ အမြဲ ဖြူဖပ်ဖြူလျော်နှင့် သွေးအားနည်းသလို ဖျော့တော့နေသည်။

...

အခန်း(၄)

(၄)

မပုံ့ ဖျားတဲ့အခါတွင် တော့ နားပူ နည်းနည်း သက်သာသည်။ အဒေါ် ဖြစ်သူ၏ အဆူမပူရော၊ ဦးလေး အရိုက်အနှက်ရော လွတ်သည်။ တစ်လတစ်လတွင် မပုံ့ဖျားရက်က အနည်းဆုံး လေးငါးရက်။

“ မပုံ့ ကလဲ ခဏခဏ ဖျားနေတာပဲဟာ ”

ဗေထိက မပုံ့ကျန်းမာရေး အတွက် ပူပင်တတ်သည်။

“ငါလည်း မဖျားအောင်သတိထား နေတာဘဲ”

“နင်ခုမှ အသားပြည့်ရုံရှိသေးတာ၊ ရန်ကုန် ရောက်ခါစတုန်းကဆိုရင် ဖျော့တော့နေတာပဲ။ အဲဒါဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“မသိပါဘူးဟယ်”

မပုံ့သည် ကျူထရ်ကာ ထရ်ကိုဖောက်ထားသော ပြတင်းငယ်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကာ ငေးကြည့် နေသည်။ အပြင်၌ နေခြည်လင်းပွင့်နေသည်။ လှိုင်လှိုင်ပွင့်နေကြသော တရုတ်စကားပွင့်တို့သည် ပင်းလုံးကျွတ် ညွတ်နေအောင် ပွင့်ကြရာ အရွက်တို့ တရွက်မျှပင်မရှိကြ။ သရက်ပွင့် နီနီတွေ နေရာတွင် အသီးအရင့်တွေ နေရာယူလာကြကုန်ပြီ ဖြစ်သည်။ သရက်နှင့် ပိန္နဲ အကိုင်းအခက်တို့သည် လေးလံသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုတွေ နှင့် ကိုင်းညွတ်နေကြသည်။

စောစောက အဒေါ်ဖွင့်လိုက်သော ကျူထရ်တခါးအိုးလေးတွင် ငြိတွယ် နေသော ပိုမြင့်များ နှင့် အိမ်တို့သည် ပြတ်ကွဲကုန်လေသည်။ ကျူထရ်တခါး၏ ရေနံချေး အရောင် တွေ ပင် ခြောက်သွေ့ကုန်လေပြီ။ ကြပ်ခိုးမြင့်များ နှင့် မည်းနေသော အိမ်ခေါင်မိုး။ ဒါတွေ အားလုံးကို မကြည့်ချင်တာနှင့် ပြတင်းပေါက် သေးသေးလေးမှ အပြင်ဘက်သို့

လှမ်းကြည့်မိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နွေရက်တွေ ကုန်ဆုံးတော့မှာ မိုးမိုးရိပ်တွေ ယှက်သန်းစပြုနေပြီး မူ
င်းအုံ့နေလေသည်။ မကြာခင် မိုးရွာတော့မှာ ဘဲ။ ဖျားလျက်က ချွေးတွေ ရွဲလာကာ
အိုက်စပ်စပ် ဖြစ်နေသည်။ အညာဘက်မှာ တော့ မိုးရိပ်သန်းနေသည်ကို သတိရနေသည်။

တဖန်.... လေးလံ ကိုင်းညွတ်နေသော သရက်ကိုင်းတွေ ကို တွေ့မြင်
နေရပြန်တော့ ထမ်းပိုးတပ် ရေနစ်ပုံနှင့် ရေသယ်နေသော မပုံ၏ အမေ၊ မြေပဲ
ကောက်နေသော အမေ၊ ပြောင်းတွေ ချိုးနေသော အမေ၊ နွားစာစင်းနေသော အမေ၊
မီးဖိုချောင် မီးခိုတအူအူတွင် မီးပြောင်းတချောင် လက်ကမချရဘဲ ဟင်းလျာစီမံနေတဲ့ အမေ၊
မြေပဲ အခွံခွတ်နေတဲ့အမေကို မြင်ယောင်လာမိသည်။

အမေ သို့မဟုတ် ဆင့်ဆင့်။ အမေမဟုတ် ဘယ်တော့မှ မခေါ် ဖြစ်။ အမေ့နာမည်
မမြဆင်ဆင့်ကို အဖျားဆွတ်ခေါ်ရင် နှုတ်ကျိုးနေပေပြီ။ မမြဆင့်ကိုရွာက ကလေးလူကြီး
အားလုံးကပင် “ ဆင့်ဆင့် ” ဟုခေါ်ကြသည်။ ဆင့်ဆင့်ညီမနှင့် မောင်လေးကလည်း
ဆင့်ဆင့်တဲ့။

တချိန်တုန်းကမပုံ အမုန်းကြီး မုန်းတီးခဲ့ဘူးသော ဆင့်ဆင့်။ မပုံပက်ပက်စက်စက်
ရန်ထောင်ခဲ့ ဘူးသော ဆင့်ဆင့်။ ဆင့်ဆင့်ကို အထင်သေး အမြင်သေ ဖြစ်ခဲ့သည်။
ဆင့်ဆင့်ဘဝကို မပုံ နားမလည်ခဲ့တာ အမှန်ပင်။ နားလည်းစပြုသော အချိန်ကျတော့မှ
ဆင့်ဆင့်နှင့် ခွဲခဲ့ရသည်။ မပုံ နဝမတန်းကုန်ဆုံးခါနီး ကျမှ ဆင့်ဆင့်ခါနီး ကျမှ
ဆင့်ဆင့်ကိုစတင် ကရုဏာ ထားစပြုလေသည်။

မပုံရန်ကုန်ရောက်တာ ၁၀တန်း၊ သို့မဟုတ် အခြေခံအထက်တန်း။ စင်စစ်
ဆင့်ဆင့်သည် ကျောက်ပန်းတောင်းသို့ ကုန်တင်ကားတစ်စီးနှင့် လိုက်လာသည်။ ဘူတာရုံကို
လိုက်မလာပါနှင့်တော့ ဆင့်ဆင့်ရယ် ..... လို့မှာ ခွဲ လည်းမရ။ မ ဖြစ် ဖြစ်အောင် ဘူတာသို့
ဆင်းပို့သည်။

ရထားအထွက်ကို ဆင့်ဆင့်မမှီ။ လက်ထဲတွင် သနပ်ခါးတုံး

တစ်စီးထန်းလျက်ထုပ်လေးတွေ ကိုင်ကာငိုလျက်ရပ်နေရင်း ကျန်ရစ်သည်။ ဘူတာရုံကို
ဒလကြမ်းအမှီ ရောက်လာပုံရသော ဆင့်ဆင့်ကိုကြည့်ရသည်မှာ ဖရိုဖရဲနှင့် ။ ဆံပင်တွေ မှာ
ပခုံးပေါ်သို့ ပြေလျော့ကျနေသည်။

“ ဆင့်ဆင့်ရေ၊ မပုံပြန်လာမယ်”

“ကျောင်းပိတ်ရက်တွေ မှာ မပုံပြန်လာမယ်”

“နေခဲ့တော့”

“နေခဲ့တော့”

လှမ်းသာ အော်ပစ်ခဲ့သည်။ ဆင့်ဆင့် ကြားပါလေရဲ့ လား မသိ။ မပုံသည် ရထား
ပြတင်းဘောင်ပေါ် လက်ထောက်မှီရပ်ရင်း မျက်ရေတွေ ကျလာသည်။ လက်ထောက်မှီရပ်ရင်း
မျက်ရေတွေ ကျလာသည်။ အဒေါ်သည် မပုံလက်ကို ဆွဲလျက်ထိုင်စေကာ နေအပူ
သက်သာစေရန် တံခါး ထပိတ်လိုက်သည်။ မပုံ၏ ရင်ထဲတွင် ပါ အမှောင် ချကျလာသည်။

ဆင့်ဆင့်နှင့် ပတ်သက်သော ပန်းချီကားချပ် တစ်ချပ်။ ပန်းချီကားတွေ မှာ
ဝိုးတဝါးမဟုတ် ဘယ် ဆေးစက်ကျရာတွေ မှာ ပီပီပြင်ပြင်နှင့် အထင်အရှား။

...